

Dr Robert C. Newman, Cuda, sesja 1, Przegląd Starego i Nowego Testamentu

© 2024 Robert Newman i Ted Hildebrandt

OK, cześć. Jest to krótki kurs zatytułowany Cuda i cuda Jezusa. Uczono tego w Seminarium Biblijnym wiele lat temu, a około rok temu przekonwertowałem go do programu PowerPoint i przedstawiłem na kursach dla dorosłych w kościele prezbiteriańskim Trinity w Charlottesville.

To, co będziemy tutaj próbować zrobić, to pierwsza, co powinniśmy powiedzieć, pierwsze cztery sesje, będziemy przyglądać się cudom, a następnie ostatnie trzy lub cztery sesje, będziemy przyglądać się cudom. cuda Jezusa. Pierwsze sesje będą poświęcone przeglądowi cudów Starego i Nowego Testamentu, następnie opisom cudów w apokryfach Nowego Testamentu, okresie postapostolskim i średniowieczu, następnie nauce i powstaniu liberalizmu teologicznego, a następnie, po czwarte, odpowiedziom na liberalne zarzuty wobec cudu. Zatem te cztery jednostki obejmą to, co nazywamy cudem.

Następnie przejdziemy do spojrzenia na cuda Jezusa i przyjrzymy się przede wszystkim cudom Jezusa w sferze naturalnej i przyjrzymy się kilku przykładom z Nowego Testamentu, w tym z Ewangelii. Następnie przyjrzyj się cudom Jezusa w sferze ludzkiej i kilku innym cudom z tej kategorii. I wreszcie cuda Jezusa w sferze duchowej, dotyczące tego, co demoniczne i tym podobne. To jest w zasadzie idea tego, co chcemy tutaj zrobić. Pozwólcie, że znajdę tutaj wskaźnik, aby wyjść z tej sekcji i dostać się tutaj.

OK, więc naszym pierwszym tematem jest cud, jeden z cudów Starego i Nowego Testamentu. Co to jest cud? Cóż, słownikowa definicja z Webster's New World Dictionary z 1966 r., która nie jest prawdziwym nowym słownikiem, ale znajduje się w mojej bibliotece, to wydarzenie lub działanie, które najwyraźniej zaprzecza znanym prawom naukowym. Nie jest tak źle, ale eliminuje uderzającą opatrność, taką jak przepiórka zdmuchnięta do obozu w Liczb 11:31.

Zatem Biblia podaje szerszą definicję cudu niż ta, którą podałby słownik Webstera. Przyjrzyjmy się biblijnej terminologii dotyczącej cudów. Po zapoznaniu się z terminologią podzielę to na trzy kategorie.

Przede wszystkim terminy wyrażające cudowny lub cudowny aspekt cudu. Hebrajskie *mophet*, *niflaot*, *pele*, *temach* i greckie *teras*, *thauma*, mieszczą się w tych kategoriach. Zatem jedną z rzeczy, o których mówi Biblia, jest to, że cuda to rzeczy, które mają cudowny lub cudowny aspekt.

Po drugie, terminy wyrażające władzę. Greckie *dunamis* jest najważniejsze w tej konkretnej dziedzinie, dlatego też cuda są wydarzeniami, które wyrażają wielką moc. Można nawet powiedzieć, że jest to siła nadprzyrodzona.

I po trzecie, określenia wyrażające znaczenie cudu. Do tej szczególnej kategorii zaliczają się hebrajskie *ot* i greckie *seimeon*. Jeśli więc zapytamy, czym jest cud, moglibyśmy zasugerować biblijną definicję cudu i byłoby to uderzające lub cudowne wydarzenie posiadające nadprzyrodzoną moc i mające określone znaczenie.

Będziemy posługiwać się tą definicją, która nie wyklucza uderzających wydarzeń opatrnościowych. Zatem chcemy zrobić coś w rodzaju szybkiego przeglądu cudów Starego Testamentu, krótkiego oglądu ich natury i celu, a więc trochę o obu, gdy do nich dotrzemy. Przede wszystkim mamy do czynienia ze stworzeniem, opowiedzianym w Księdze Rodzaju od 1 do 3, do którego później odwoływaliśmy się setki razy, oraz czymś, co moglibyśmy nazwać półnarracją w dwóch lub trzech innych fragmentach.

Liczne wydarzenia tutaj zdają się wiązać z cudami, mimo że ludzie nie byli obecni aż do ich stworzenia na samym końcu. Zatem cud nie może wydarzyć się tylko dla dobra ludzi, czy może inaczej, ale może wydarzyć się dla dobra innych istot. Biblia bardzo wyraźnie stwierdza, że poza ludźmi w całym królestwie Bożego stworzenia istnieją inne inteligentne istoty lub że mogło to zostać zaprojektowane dla dobra ludzi tysiące lat po tych wydarzeniach, kiedy być może będziemy mogli zobaczyć ich dowody w dalszej części.

Nie będziemy więc śledzić niektórych z nich, ale na naszej stronie internetowej IBRI www.ibri.org mamy kilka wykładów w programie PowerPoint, które omawiają niektóre z tych aspektów. Powódź. O potopie opowiedziano w rozdziałach Księgi Rodzaju od 6 do 9. Wydaje się, że w grę wchodzi zarówno interwencja, jak i opatrność, a cel potopu jest całkiem jasny.

Sąd dla tych, których nie ma na Arce, wybawienie dla tych, którzy są. Następnie przechodzimy do okresu patriarchalnego. Mamy do czynienia z wydarzeniem, które ma miejsce w Babel, Księga Rodzaju 11, i jest to najwyraźniej pewnego rodzaju sąd mający na celu osądzenie ludzkiej pychy i być może ingerencję w to, co mogliby zrobić w buncie przeciwko temu, co mogli wtedy zrobić gdyby byli posłuszni Bogu i nie udali się w tym kierunku.

I z pewnością, patrząc wstecz, na podstawie tysiącletniego doświadczenia, widzimy, że różnorodność języków z pewnością komplikuje sytuację. I Abrahama. Cóż, Abraham widzi tę płonącą pochodnię przechodzącą pomiędzy oddzielnymi częściami jego ofiary w Księdze Rodzaju 15:7. To jakiś rodzaj pojawienia się Boga, teofania, co? Wiąże się to z przymierzem Boga z Abrahamem, a także obejmuje pewne objawienie tego, co stanie się po czasach Abrahama.

Następnie jest wydarzenie z Sodomą i Gomorą w Księdze Rodzaju 18 i 19 i jest to wyraźnie kolejny wyrok z wybawieniem dla Lota i jego rodziny. Potem są narodziny Izaaka w 18. rozdziale Księgi Rodzaju, a następnie w 21. rozdziale i to odnosi się do Bożej obietnicy i przymierza. Wychodząc od Abrahama, przechodzimy do snów Józefa z Księgi Rodzaju 37 oraz Księgi Rodzaju 40 i 41 i widzimy tutaj objawienie tego, co wydarzy się w życiu tego piekarza i kamerdynera oraz co wydarzy się w historii Egiptu jeśli chcesz, a także służą one wybawieniu i poświadczeniu połączenia Józefa z Bogiem, jeśli chcesz, co faraon widzi dość wyraźnie.

Przechodząc do okresu Mojżesza, w 3 rozdziale Księgi Wyjścia jest płonący krzak. Objawienie, obietnica, w zasadzie Bóg mówi, że przypomniałem sobie o mojej obietnicy danej Abrahamowi itd. i zamierzam wyzwolić lud Izraela z jego niewoli w Egipcie. Zatem objawienie, obietnica i wybawienie.

Następnie są znaki Mojżesza. Pamiętajcie jego laskę, która zmieni się w węża i jego rękę, która stanie się trędowata lub nietrędowata, w zależności od tego, to coś w rodzaju, jak to się nazywa, przycisk, który naciskasz i to działa, a potem naciskasz ten sam przycisk, on gaśnie, mniej więcej tak. Są to wyraźne świadectwo posłańca Mojżesza i jego przesłanie, że Bóg go posłał, aby wyzwolił Izraelitów, które miało zaświadczyć przede wszystkim Izraelitom, a w drugiej kolejności faraonowi.

Następnie są plagi, Księga Wyjścia od 7 do 12, które pełnią funkcję poświadczenia, że to Bóg zsyła te plagi, a nie bogowie Egiptu, którzy kontrolują wszystko, więc opiera się na wyrokach faktycznie spadających na rzekomych różnego rodzaju bogowie Egiptu, do których zalicza się nawet Nil, oraz mnóstwo różnych gatunków zwierząt. I będzie to wybawieniem także dla Izraelitów, że jako bóg, jeśli wolicie, będzie to rodzaj małego wyścigu zbrojeń z najpierw magami faraona, a potem tylko z uporem faraona, aż w końcu zwycięży. A potem następuje przeprawa przez Morze Czerwone, Księga Wyjścia 14 i ponowne wybawienie Izraelitów na sąd nad ścigającą armią egipską.

Jednak jeszcze w okresie Mojżesza na pustyni zapewniono zaopatrzenie. Zatem chmura, która pełni funkcję wskazówek, gdy chmura się porusza, podąża za nią, pełni funkcję ochronną, stoi pomiędzy Izraelem a armią egipską w noc poprzedzającą przeprawę Izraelitów przez Morze Czerwone i pełni również funkcję poświadczenia. Jest to ostrzeżenie dla Egipcjan, na które oni, przynajmniej faraon, nie zwracają uwagi, a dla Izraelitów jest to świadectwo, że Bóg jest z nimi.

Jest manna, woda i przepiórki na pustyni, wszystkie przykłady Bożego zaopatrzenia, jeśli chcesz. Jest odzież i sandały, które się nie zużywają, Powtórnego Prawa 29:5, o którym poza tym niewiele słyszymy, ale wyraźnie widać także Boże zaopatrzenie dla Izraelitów na pustyni.

Następnie są wydarzenia na Synaju, dające prawo przy takim objawieniu, poświadczenie, dym i ogień oraz dźwięki na górze, które przerażają Izraelitów niemal na śmierć, a zapieczętowanie tam przymierza jest powiązane z wydarzeniami na Synaju.

Potem, gdy wyjdą z Synaju i zaczną przemieszczać się na północ, nastąpi wybawienie, porażka Amaleka w Księdze Wyjścia 17, sąd nad Amalekitami, ponowne świadectwo dla Izraelitów i wybawienie dla Izraelitów. Jest incydent ze zniszczeniem Koracha, Datana i Abirama w Liczb 16, wyrok na nich, poświadczenie, że to Mojżesz jest wybranym przez Boga pośrednikiem, a nie Korach, Datan czy Abiram. Jest też łaska Aarona, która podtrzymuje łaskę z Liczb 17.

Pamiętajcie, że każdy z przywódców plemiennych przedstawia łaskę, jakkolwiek chcemy ją nazwać, a resztki nocy Aarona wypuszczają gałęzie, pąki, kwiaty i migdały itp., co jest całkiem imponującym potwierdzeniem. Przechodzimy do podboju Kanaanu i mamy do czynienia z przekroczeniem Jordanu w rozdziale Jozuego 3, co jest wyraźnie powiedziane w rozdziałach Jozuego 3, 10 do 13, a następnie w rozdziałach 4, 6 i 7 oraz 4, 22 do 24, jako potwierdzenie. To mówi Izraelitom, że tak jak Bóg był z Mojżeszem, tak Bóg był także z Jozuem.

Zaopatrzenie pozwala im także przedostać się przez Jordan raz w fazie powodzi, na co w przeciwnym razie musieliby czekać bez względu na to, jak długo to mogłoby zająć kilka tygodni lub coś w tym stylu, zanim woda opadnie. Jest wydarzenie w Jerychu, upadek murów, jeśli wolicie, rozdział Jozuego 2 i rozdział Jozuego 6. Sąd nad mieszkańcami Jerycha, z wyjątkiem nierządnic i jej rodziny, oraz wybawienie dla Izraelitów i wybawienie dla tamtejszej rodziny jako Izraelici rozpoczynają podbój ziemi. Słońce stoi nieruchomo w Gibeonie w Księdze Jozuego 10.

Sąd nad przeciwnikami jest taki, że Izraelici są w stanie ich pobić i pokonać, i jest świadectwo dla Izraelitów i Gibeonitów, a także znowu świadectwo Jozuego. Następnie przechodzimy do okresu sędziów, gdzie anioł Pański pojawia się w Sędziów 2 i daje im objawienie, że jeśli nie będą wierni, Bóg nie usunie Kananejczyków, tak jak powinni być wierni, i miał zamiar wygrać dla nich bitwy, jeśli chcesz. Nieco później w Księdze Sędziów 6 mamy wydarzenie dotyczące runa Gedeona, co stanowi wyraźne potwierdzenie dla Gedeona, że to jest Bóg, z którym rozmawia, i że Bóg dokona cudownych rzeczy, aby zapewnić mu sukces.

W Samsonie, Sędziów od 13 do 16, mamy w zasadzie sąd i wybawienie. Z pewnością można powiedzieć, że istnieje świadectwo Samsona, że Samson jest także wybranym przez Boga sędzią, jeśli wolisz, ale jest to sąd nad Filistynami i wybawienie dla Izraelitów. Okres Królestwa.

Narodziny Samuela, 1 Samuela 1, cudowne narodziny, podobne do wcześniejszych narodzin Sary i Racheli, i myślę, że jest to także świadectwo, że ten Samuel jest tym, którego Bóg wyznaczył specjalnie, aby był, jeśli wolisz, ostatnim z sędziów i pierwszy z proroków. Wizja Samuela z 1 Samuela 3, gdzie powiedziano mu, co stanie się z rodziną Heliiego i tym podobnymi, jest objawieniem, a także potwierdzeniem dla Samuela. Wydarzenie z Arką wśród Filistynów to bardzo interesujące wydarzenie, 1 Samuela 5 do 6, kiedy Arka została zdobyta przez Filistynów, którzy, choć bardzo się bali, gdy usłyszeli, że to przybyło, wyszli i i tak walczyli, aby chronić swoją wolność i faktycznie pokonali Izraelitów i zdobyli Arkę Przymierza, i naprawdę myśleli, że wygrali wszystko, więc umieścili Arkę w świątyni swego Boga, a ich Bóg się przewrócił. Następnego ranka znajdują Boga padającego na twarz przed arką, stawiają ją z powrotem, a teraz spada z brakującymi rękami i nogami itd. Następnie Filistyni w tym konkretnym mieście zaczynają cierpieć na zaraza. Przenoszą więc go w inne miejsce i tam dotknęła ich zaraza. W końcu przenoszą to na trzecie miejsce i mówią: nie, nie, nie przynosisz tego tutaj itd. Następnie konsultują się ze swoimi wróżbitami, a wróżbici obmyślają bardzo sprytny test.

Mówią: cóż, może to być przypadek, ale tak naprawdę może to być Bóg Izraela, który sprowadzi tę katastrofę, więc to właśnie zrobimy. Zamierzamy złożyć w Arce pewne ofiary, które, jak sądzę, będą stanowić swego rodzaju pojednanie, i umieścimy Arkę na wozie, i umieścimy ją, aby zwierzęta mogły narysujemy wóz, dwie dojne krowy, które na pewno nie będą chciały odejść od cieląt, i wtedy to ustawimy, a jeśli wóz, arka i krowy wrócą na terytorium Izraelitów, my wiemy, że to był Bóg z Biblii, ale jeśli oni po prostu błąkają się po okolicy lub wrócą po swoje cielęta, wtedy będziemy wiedzieć, że to wszystko był przypadek i rzeczywiście krowy, arka i wóz pojechały na terytorium Izraelitów. Jest to więc objawienie i świadectwo także dla pogan.

Potem jest powołanie Saula i 1 Samuela 10 i powiedziano nam, że jest to poświadczenie w 10:7, co pokazuje Saulowi i innym Izraelitom, że jest to Boży wybór na króla, kiedy stają się niecierpliwi i chcą króla. Wyczyny Jonathana w 1 Samuela 14, kiedy on i jego giermek wychodzą na zewnątrz, a Jonatan myśli, że może Bóg dokona przez nich czegoś spektakularnego, i mówi: „No cóż, to będzie znak, jeśli Filistyni powiedzą: przyjdźcie tutaj, my potraktuj to jako wskazówkę, że Bóg zachęcił nas do pójścia naprzód, a jeśli powiedzą: „czekaj, tam dotrzemy”, to założymy, że tak nie jest i prawdopodobnie ponownie udamy się do schronienia. Tak naprawdę mówią: „Przyjdźcie tam, a Bóg jest z nimi” i rzeczywiście wpadają w panikę, całą tę grupę, może kilkudziesięciu żołnierzy, w wyniku czego cała armia filistyńska zaczyna uciekać, a Izraelici ich gonią .

Zatem poświadczenie 1 Samuela 14:8 do 10. Następnie, oczywiście, bardzo znane wydarzenie Dawida i Goliata z 1 Samuela 17, gdzie Dawid przynosi sąd nad Goliatem i wybawienie Izraelitów oraz poświadczenie, że Bóg jest tym, który stał za całą działalnością Dawida tam i początkiem kariery Dawida, jeśli wolisz, która doprowadzi

go w końcu do zostania królem. Później, w 2 Księdze Samuela 6, gdy Dawid został królem, mamy do czynienia z katastrofą przenoszącą Arkę z miejsca, w którym stała przez wiele lat, do świątyni.

Izraelici, jak sądzę, Dawid dokonali wyboru, aby przewozić arkę na wozie, zamiast nieść ją na drążkach, do czego oczywiście została zaprojektowana, i sprowadza sąd na tego, kto dotknie arki, i oczywiście wyrok na Davida i takie tam. W końcu przesuwają arkę we właściwym kierunku i zostaje ona przeniesiona do Jerozolimy. Podczas poświęcenia świątyni w 1 Królów 8, po wygłoszeniu przez Salomona przemówienia poświęconego, w świątyni pojawia się obłok chwały, co stanowi wyraźne potwierdzenie, że Bóg uczestniczy w tym przeniesieniu z przybytku do świątyni i że Bóg jest z Salomonem jako Dobrze.

Następnie w 1Krl 13 znajduje się znak dla Jeroboama. Jeroboam jest jednym z podwładnych króla Salomona, przychodzi prorok i rozdziera jego szatę na 12 części, daje 10 z nich Jeroboamowi i mówi: Bóg wyrwie królestwo następcy Salomona i da wam duży kawałek, jeśli chcesz. Zatem tam jest objawienie, a wtedy rzeczywiście mogę mieć tutaj zły znak Jeroboama, może ten później, gdy został królem, w którym postanowił chronić swój lud przed powrotem do Jerozolimy i oddawaniem czci w świątyni. Straci wtedy władzę królewską i tak dalej. Wznosi więc dwie świątynie, jedną zaledwie kilka mil w górę drogi do Betel, a drugą na drugim końcu królestwa, w Dan. Bóg posyła tam męża Bożego na południe, podczas gdy Jeroboam jest w trakcie oddawania czci. Ten facet mówi, że kapłani obsługujący te ofiary, ołtarze itp. Pewnego dnia ich kości zostaną spalone w tym konkretnym miejscu i uczyni to król o imieniu Jozjasz, i tak Bóg przyniesie sąd i jako krótkotrwały znak, ten ołtarz pęknie i popiół wypłynie, co też się stanie. Jeroboam mówi: no wiecie, aresztujcie tego człowieka itd., ale nagle jego ramię zamarza, a prorok go ratuje i tak dalej, na stacji Sądu.

Służba Eliasza jest opisana w 1 Król. 17 do 2 Król. 2. Dotyczy to całego fragmentu, w którym dzieje się wiele rzeczy. Za chwilę obejrzę tutaj kilka oddzielnych slajdów, a po nich nastąpi służba Eliasza i Elizeusza, zaczynająca się od 2 Król. 2 i kończąca się 2 Król. 13. A zatem służba Eliasza, Eliaszu, przepraszam, susza, 1 Król. 17 i 18, wyrok i poświadczenie, sąd nad Izraelem, a w szczególności zasady domu królewskiego za ich niewłaściwe zachowanie, oraz poświadczenie, że Eliasz, Eliasz, ciągle myślę imiona, oto będzie ten, który jest prorokiem Bożym, kruki w 1 Król. 17, które zapewniają Eliaszowi pożywienie, co z pewnością jest niezwykłym rodzajem zaopatrzenia.

Uzupełnione pożywienie wdowy w Sarepcie oraz dla niej i jej syna, a także dla Eliasza, zaopatrzenie i ponowne świadectwo jej zmartwychwstania, syn wdowy pełni tę samą funkcję poświadczenia, ale także wybawienia, a później ogień na Góra Karmel, kiedy Eliasz wraca i ukazuje się królowi. Mają spór pomiędzy Eliaszem a prorokami Baala, z bardzo mocnym poświadczeniem, że Jahwe. On jest Bogiem, jeśli wolisz. Następnie

Eliasz biegnie do Jezreel w 1 Król. 18, co to jest, zaopatrzenie, poświadczenie, coś, nie wiem, niezwykle wydarzenie, gdzie biegnie przed rydwanem przez całą tę odległość. Objawienie się Eliaszowi na Synaju w 1 Król. 19 jest objawieniem dla Eliasza, zapewnieniem, że Bóg nadal jest z nim i że wyznaczono mu inne rzeczy do zrobienia, aby zakończyć swoją służbę.

W 1 Król. 20 mamy wybawienie Achaba z rąk Syryjczyków, a w 2 Król. 1 ogień spada na żołnierzy, sąd i ponowne poświadczenie, a następnie wstąpienie Eliasza do nieba i rozdzielenie Jordanu, 2 Król. 2, poświadczenie. Służba Elizeusza, zaraz potem on, za pomocą płaszcza Elizeusza, jest w stanie otworzyć rzekę Jordan, 2 Król. 2, poświadczenie, następnie uzdrawia wodę Jerycha w tym samym rozdziale, zaopatrzenie dla ludzi tam mieszkających i poświadczenie. Dwa niedźwiedzie, że gdy Elizeusz prawdopodobnie zostaje zaatakowany przez grupę nastoletnich punków, wychodzą dwa niedźwiedzie i przynoszą na nich wyrok oraz zaświadczenie, że igrają z prorokiem Bożym.

Później, w 2 Księdze Królewskiej 3, Bóg zapewnia wypełnioną wodą dolinę, aby uratować armie, jak sądzę, Judy, Izraela i Edomu, jak sądzę, i przynosi sąd nad ich przeciwnikami i wybawienie dla nich oraz świadectwo dla Elizeusza. Otrzymała rozmnożenie oliwy w 2 Król. 4 z wdową, która ma dwóch synów. Boi się, że będzie musiała je sprzedać w niewolę, a Elizeusz pomnaża oliwę w swoim garnku, więc to trochę jak wcześniejszy incydent z Eliaszem, ale tutaj zamiast być po prostu używanym, rozlewa się ją do pojemników, a potem to jest sprzedawane, aby utrzymać rodzinę.

Wskreszenie syna Szunamitki w 2. Księdze Królewskiej 4, a także wybawienie, usunięcie trucizny w tym gulaszu, do którego wrzucono garść tykw, jest zaopatrzeniem dla synów proroków, którzy będą jeść to jedzenie. Mamy też rozmnożenie bochenków u Elizeusza. Podobno przyniesiono pewną liczbę bochenków, myślę, że jest to 20 bochenków, ale nie mówimy o tym, no wiecie, o takich rzeczach, ale o jakimś rodzaju pitas, a ten gość, niewątpliwie jeden z pomocników Elizeusza, mówi: czy mam to przedstawić setce ludzi? Elizeusz odpowiada, że tak, i że jeszcze mnóstwo zostanie, i zostało.

Uzdrowienie Naamana, fragment bardzo znany tym z was, którzy dorastali w szkółce niedzielnej, 2 Król. 5, gdzie syryjski generał zostaje uzdrowiony z trądu, postępując zgodnie z instrukcjami Elizeusza, aby umyć się siedem razy w rzece Jordan. Wyzwolenie i ponowne świadectwo dla poganina, więc mamy na to kilka przykładów. Pływająca siekiera z 2 Król. 6, synowie proroków, jak ich nazwiemy, stażyści, asystenci czy coś w tym rodzaju, naprawiają, zdobywają drewno na budowę sypialni, możemy powiedzieć, i jeden z nich, głowa spada z topora i wpada do rzeki Jordan, a żelazna główka topora jest wówczas droga, a Elizeusz ratuje go, unosząc dla niego główkę topora.

2 Królów 6, niebiańska armia Elizeusza udała się do miasta Dotan, a król Syrii niedawno dowiedział się, że jego zdolność do ataku na armię izraelską została poważnie ograniczona, ponieważ Izraelici w jakiś sposób zawsze wiedzieli, gdzie jest armia syryjska będzie. Król, król syryjski, podejrzewa, że jest wśród nich szpieg, ale jeden z nich twierdzi, że nie, to Elizeusz. Elizeusz wie, co mówisz w swojej sypialni. I tak król, co wydaje mi się dość irracjonalne, decyduje, że zaskoczy Elizeusza, wysyłając armię, aby go otoczyła. Cóż, rzeczywiście wysłała armię, aby otoczyła Elizeusza, a kiedy Elizeusz i jego sługa wstają następnego ranka w Dotanie, dookoła jest armia syryjska. Sługa jest bardzo zaniepokojony, ale Elizeusz mówi: Boże, otwórz oczy mojego sługi i nagle sługa może zobaczyć część niewidzialnego świata, którego normalnie nie możemy zobaczyć. Widzi, że tam jest inna armia. Jeśli dobrze odczytuję ten fragment, ta druga armia znajduje się pomiędzy nim a Syryjczykami, to znaczy prawdopodobnie tuż za murami Dothanu i jest zwrócona na zewnątrz. Mają rydwany ogniste i tym podobne rzeczy. Są więc pewnego rodzaju anielską armią, która ratuje Elizeusza i jego sługę przed Syryjczykami, a także poświadcza słudze, że Elizeusz rzeczywiście pochodzi od Boga.

Zaraz potem Elizeusz oślepia Syryjczyków i nie wiemy, jaką dokładnie formę to przybiera. Wierzą mu na słowo, gdy mówi: pomyliłeś miasto, więc pokażę ci właściwe. zabiera ich do Samarii i kiedy zostaną otoczeni przez armię izraelską, nagle mogą znowu widzieć i zamiast kazać ich wszystkich zabić lub wtrącić do więzienia czy coś, Elizeusz każe królowi wydać im miłą ucztę i wysłać ich do domu i prawdopodobnie potem Syryjczycy są nieco ostrożni w atakowaniu Izraela.

Mimo to kilka lat później to właśnie robią i otoczyli Samarię. Samaria pogrążona jest w głodzie z powodu oblężenia. Król Izraela w końcu wpada w złość, że w jakiś sposób znaleźli się w tym złym bałaganie i że to musi być wina Elizeusza, albo przynajmniej Elizeusz mógłby nakłonić Boga, aby coś z tym zrobił czy coś. I tak przychodzi, aby zabić Elizeusza, a Elizeusz mówi, że jutro o tej porze będzie mnóstwo jedzenia, a jeden ze sług króla w to nie wierzy. Elizeusz mu mówi: No cóż, zobaczysz, ale nie będziesz z tego jadł. Potem okazuje się, że tej nocy armia syryjska uciekła, więc następnego ranka wszyscy wychodzą i plądrują obóz. Urzędnik izraelskiego króla zostaje potrącony przez tłum i nie może zjeść żadnego posiłku. Po śmierci Elizeusza zostaje on złożony do grobu, a w 2 Król. 13 wspomnieliśmy o zmartwychwstaniu ciała, które w trudnych okolicznościach zostało wrzucone do jego grobu, a to drugie ciało powraca do życia. Wyzwolenie i ponowne poświadczenie.

Inne cechy okresu królestwa to trąd Uzjasza opisany w 2. Księdze Kronik 26, kiedy próbuje on wziąć na siebie obowiązki kapłańskie, choć Biblia w Starym Testamencie ściśle oddziela kapłaństwo od władzy królewskiej. Wyrok i zaświadczenie.

Armia asyryjska zdewastowała 2 Królów 19 – Sennacheryb. Lord Byron napisał wiersz o sądzie nad Asyryjczykami i wybawieniu Izraela. Zaświadczenie, że Bóg jest z nimi.

Ezechiasz zostaje uzdrowiony w 2 Królów 20. Wybawienie dla Ezechiasza, gdy cień słońca się cofa. 2 Król. 20 również poświadczenie.

W niewoli babilońskiej Daniel interpretuje sen Nabuchodonozora z 2. rozdziału Objawienia. Zaświadczenie. Ognisty piec.

Daniel 3. Wyzwolenie i świadectwo dla Szadracha, Mészacha i Abed-Nega. Szaleństwo Nabuchodonozora w rozdziale 4. Sąd nad nim. Objawienie mu, że Bóg Biblii jest prawdziwym Bogiem.

Potwierdzenie tego również. Pismo na ścianie dla jego potomka lub następcy, Belszaccara. Osąd.

Objawienie. Zaświadczenie. Daniel w jaskini lwa.

Daniela 6. Wybawienie. Zaświadczenie. Streszczenie.

Motywy cudów Starego Testamentu. Jednym z głównych tematów jest to, że cuda funkcjonują jako poświadczenie posłańca, osoby, która robi lub nakazuje te rzeczy. Funkcjonują jako świadectwo Boga.

Pomyśl o incydencie na Górze Karmel, o walce Boga z Baalem lub o sytuacji z uzdrowieniem Naamana, który nie mógł uzyskać żadnej pomocy we własnej ziemi, przybywa do Izraela, a Bóg go uzdrawia, a generał mówi: „No cóż, pozwól mi zabierzcie stąd trochę ziemi, a zbuduję ołtarz i będę oddawał pokłon jedynie Bogu Izraela.

Trzecią cechą jest osąd na temat fałszywej wiary lub grzesznych praktyk.

A potem kolejna ochrona i wybawienie dla wiernego ludu Bożego. I wyobrażając sobie coś na temat Bożej natury w tych różnych rzeczach, że Bóg jest Bogiem, z którym się nie igra i że rzeczywiście ma współczucie, wybawia swój lud, troszczy się o prawdę i dobroć, i w ten sposób przynosi wyrok na niegodziwość. Realizacja Bożego programu na różne sposoby jest jedną z rzeczy, których dokonują cuda Starego Testamentu, prawda?

Pomyśl o Abrahamie, Wyjściu i Eliaszu wzywającym Izraelitów do przywrócenia wierności Bogu. Cóż, to jest nasza wycieczka po pierwszej rzeczy tutaj: cudach Starego Testamentu. A teraz krótkie spojrzenie na cuda Nowego Testamentu w ten sam sposób.

Krótki przegląd ich charakteru i przeznaczenia. A o cudach nie będziemy dużo mówić o cudach. Jezus nie powie wiele, bo o tym jest nasz kurs.

Dojdziemy do tego dalej. Oczywiście cuda łączą się z narodzinami Jezusa, cudami związanymi z jego służbą, do których powrócimy przez większą część kursu, a następnie zmartwychwstaniem i wniebowstąpieniem Jezusa. Zatem z pewnością przy jego narodzinach widać świadectwo zarówno w odniesieniu do pasterzy, jak i w odniesieniu do Mędrców, a jego zmartwychwstanie i wniebowstąpienie pokazują nam coś o Jezusie, co, jak mówimy, jest teraz wyniesione na prawicę Boga, tak wywyższonego i obiecuj, że pewnego dnia wróci.

Przejdźmy do cudów apostoelskich. Zesłanie Ducha Świętego, Dzieje Apostolskie 2, działanie, o którym mówi Łukasz, narrator Dziejów Apostolskich, jest w zasadzie cudem Jezusa. Jezus posyła swego Ducha Świętego, jeśli chcesz.

Jest to więc spełnienie przepowiedni Jana Chrzciciela, że będzie ktoś, kto będzie chrzczyć ludzi Duchem Świętym, i Jezus również coś takiego przepowiedział. I przed ludem Izraela, który przyszedł zaraz po ukrzyżowaniu Jezusa i oni oczywiście, z wyjątkiem kilku apostołów i kilku innych, nie widzieli jego pojawiania się po zmartwychwstaniu, ale Ducha Świętego i mówienie językami itp. jest świadectwem, że to jest Jezus, który powstał z martwych.

Uzdrowieniem kulawego żebraka w Dziejach Apostolskich 3 jest Piotr jako pośrednik, jeśli wolicie, w związku z uzdrowieniem, a jednak jest to wybawienie dla kulawego żebraka, ale jest to także poświadczenie, że Jezus, którego przywódcy ukrzyżowali, jest teraz ze swoimi zwolennikami, jeśli chcesz. Śmierć Ananiasza i Safiry w Dziejach Apostolskich 5, znowu Piotr działa, chociaż w zasadzie po prostu ogłasza, co się stanie, wyrok na Ananiasza i Safirę. I znowu, jakiś rodzaj poświadczenia dla chrześcijan, którzy to widzą, ale sami nie są sądzeni.

Apostołowie uratowani z więzienia, Dzieje Apostolskie 5. Jest to oczywiście dzieło anioła i wybawienie. Duch Święty zesłał na Samarytan. Piotr i Jan są tam obecni w Dziejach Apostolskich 8. Spełnienie, że Duch Święty zostanie wylany na wszelkie ciało.

Jest to swego rodzaju kolejny etap świadectwa o Samarytanach, którymi są Piotr i Jan, świadectwa o Jezusie. Prowadzenie i transport Filipa z Dziejów Apostolskich 8, gdy jest on poruszony spotkaniem z etiopskim eunuchem i tym podobnymi, i powiedziano nam, że tutaj jest dzieło, cud tutaj następuje przez Ducha Świętego i objawienie dla eunucha oraz służbę dla eunucha i jego zbawienie. Nawrócenie Pawła w Dziejach Apostolskich, rozdział 9 i tutaj Jezus jest dziełem cudu, jeśli wolisz.

To on pojawia się i dostarcza Paulowi. Uzdrawienie paralityka Eneasza, Dzieje Apostolskie 9. Piotr jest pośrednikiem, jeśli wolisz. Wyzwolenie i poświadczenie.

Zmartwychwstanie Dorkas, Dzieje Apostolskie 9. Piotr, wybawienie, poświadczenie. Nawrócenie Korneliusza, rozdział 10. Początkowo był anioł, wybawienie, świadectwo, a potem przyszedł Piotr i jako taki został wylany duch.

Psalmista z Dziejów Apostolskich 11 autorstwa Agabusa jest objawieniem. Piotr zostaje uratowany z więzienia, Dzieje Apostolskie 12 – dzieło anioła, wybawienie.

Śmierć Heroda Agryppy, Dzieje Apostolskie 12. Dzieło anioła, sąd. Czarownik Elimas na Cyprze oślepił w Dziejach Apostolskich 13.

Paweł jest mediatorem, jeśli wolisz – osądem i poświadczeniem Sergiusza Pawła o referencjach Pawła. Uzdrawienie chromego człowieka w Listrze, Dzieje Apostolskie 14.

Paweł jest pośrednikiem, wybawieniem i świadectwem. Wizja macedońska z 16 rozdziału Dziejów Apostolskich. Po niej stawiam znak zapytania.

Cóż, w pewnym sensie Bóg jest oczywiście źródłem, ale co jeszcze się tam dzieje? Objawienie, aby udać się do Macedonii i kontynuować tam pracę podczas drugiej podróży misyjnej Pawła. Cuda apostołskie trwały nadal. Dzieje Apostolskie 16.

Demonizowana dziewczyna w Filipi. Paweł jest osobą, która karcie demona i wychodzi. Wybawienie dziewczynki w Filipi budzi sprzeciw wobec Pawła, a często zdarza się to poprzez cuda.

Nie wspominałem o tym wcześniej, ale z pewnością miało to miejsce w przypadku cudów Jezusa, które właśnie pominęliśmy. Trzęsienie ziemi w więzieniu w Filipi, Dzieje Apostolskie 16. I znowu znak zapytania.

Nie wygląda na to, że Paweł czy Barnaba to wywołali czy coś, ale Bóg to zesłał, jeśli wolicie – wybawienie dla Pawła i Barnaby, Pawła i Sylasa. Przepraszam, powtarzam: Barnaba.

Pawła i Sylasa oraz świadectwo dla nich, a zwłaszcza dla strażnika więziennego w Filipi i jego rodziny. Wizja w Koryncie, Dzieje Apostolskie 18. Mówi się, że Pan się pojawia.

Prawdopodobnie Jezus. Objawienie dla Pawła, że w mieście nie stanie mu się żadna krzywda, pomimo raczej złych znaków w tym kierunku, i że powinien tam kontynuować pracę. Duch Święty zstępujący na naśladowców Jana Chrzciciela w Efezie w Dziejach Apostolskich 19.

Oczywiście, Duch Święty działa i ponownie wypełnia Ducha Świętego, który zostaje wylany na wszelkie ciało. Teraz przechodzimy z Izraela w dniu Pięćdziesiątnicy do

Samarytan, a teraz do naśladowców Jana Chrzciciela. Prawdopodobnie większość z nich to nadal Żydzi.

Nie spodziewałbym się tam wielu pogan, ale mogli być pewni, ale ciągły wyraz tego i być może zacznie to przyciągać niektórych naśladowców Jana Chrzciciela. Dzieje Apostolskie 19. Demoniczny atak na synów Scewy.

Szatański cud, jeśli wolisz, ale przynosi na nich sąd. Zmartwychwstanie Eutychusa, Dzieje Apostolskie 20. Paweł i wybawienie, jasne.

Proroctwo o aresztowaniu Agabusa w Dziejach Apostolskich 21. Objawienie. Wizja w Jerozolimie, Dzieje Apostolskie 23.

Pan, prawdopodobnie Jezus, ukazuje się Pawłowi i wyjawia mu, że rzeczywiście to przeżyje i dotrze nawet do Rzymu. Następnie w Dziejach Apostolskich 27 anioł przynosi Pawłowi wizję dotyczącą rozbitcia się statku. Tak, zostanie rozbity, ale Bóg dał Pawłowi wszystkich ludzi na pokładzie.

Nie będzie żadnego życia i objawienia. Następnie na Malcie, Dzieje Apostolskie 27. Paweł nie zostaje zraniony przez węża.

Umieściłem Paula jako aktora, ale mogłem postawić tam znak zapytania. Jest to wybawienie dla Pawła i świadectwo dla Maltańczyków . Maltański, jak sądzę, jest terminem, którego używamy.

Że to nie jest zbiegły przestępca, któremu należy się zasłużona nagroda, jak im się w pierwszej chwili wydawało, gdy zobaczyli, jak wąż ukąsił Pawła. Uzdrawienia na Malcie. Wydaje się, że jest to Paweł, Dzieje Apostolskie 28, i wybawienie dla nich i ponowne świadectwo dla Pawła.

Wreszcie wizje Jana na Patmos pochodzą od Jezusa i anioła i są w oczywisty sposób objawieniem. Cóż, to jest krótki przegląd cudów Nowego Testamentu. Myślę, że i tak mam większość z nich.

Tematyka podobna do Starego Testamentu, ale bardziej chrystocentryczna. A zatem zaczynamy dostrzegać trynitarną naturę Boga, zaczynamy wyraźniej widzieć naturę Mesjasza, a zatem cuda Nowego Testamentu są bardziej chrystocentryczne.

Prawdopodobnie wszystkie cuda sądu i wybawienia pełnią jakąś funkcję poświadczenia cudotwórcy lub ewangelii w Kościele chrześcijańskim. W Dziejach Apostolskich nie ma wyraźnych dowodów na spadek liczby cudów pod koniec księgi. Często się o tym zarzucało, ale nie wydaje się, żeby było to zbyt mocno widoczne.

Cóż, to koniec naszej pierwszej części, jeśli wolicie, o cudach i to tylko krótki przegląd materiałów Starego i Nowego Testamentu, aby poczuć, do czego Bóg używa cudu.

Myślisz, że powinniśmy przejść do drugiej jednostki? Jestem na to dobry.